

P.10 Corona bulletin

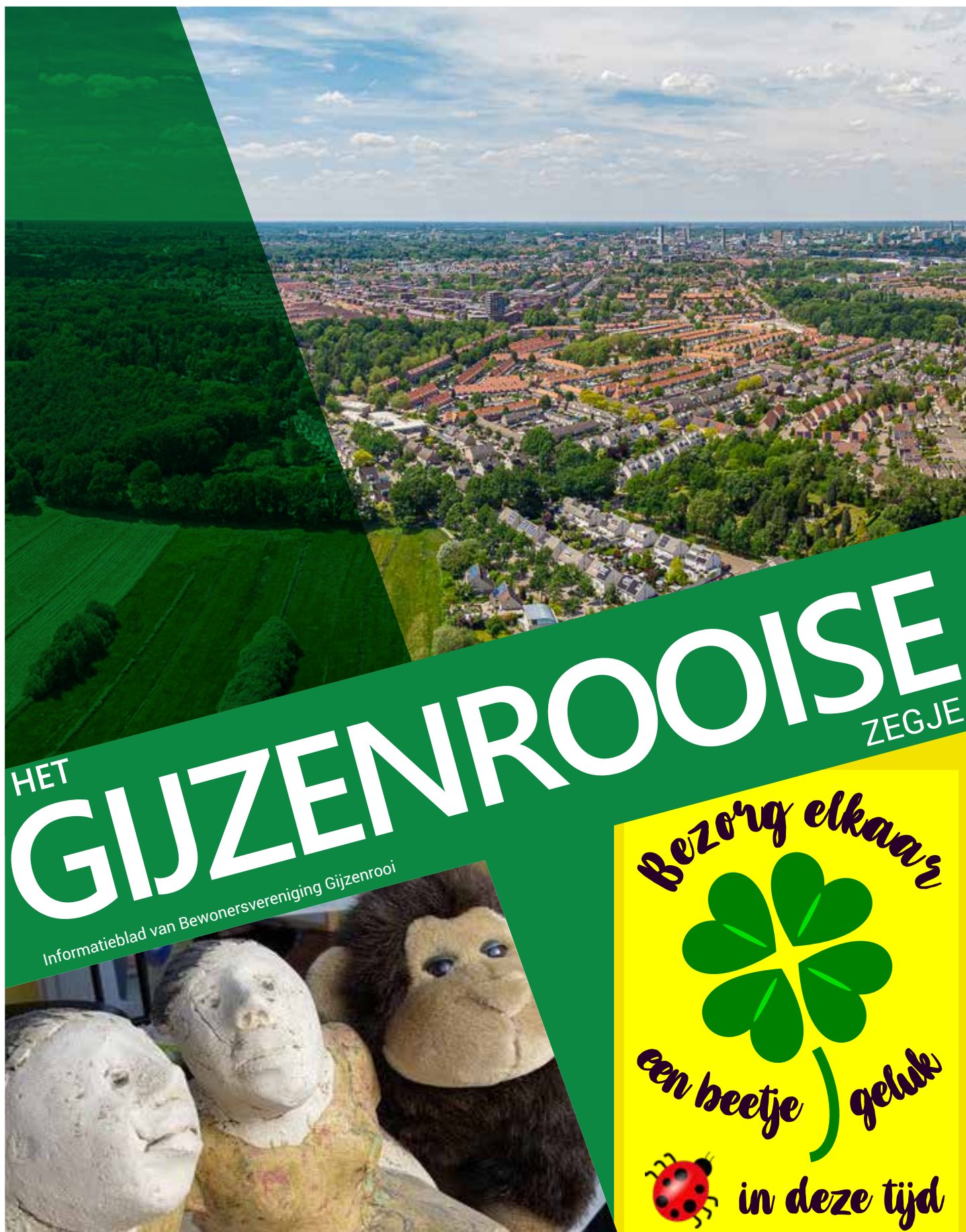
Ervaringen uit de wijk vanuit het nieuwe (ab)normaal

P.22 Poeh and Gijsz

If you would know everything in advance, what would the world be like....

www.gijzenrooi.nl

Volg de website voor de laatste informatie over het al dan niet doorgaan van activiteiten

In dit nummer o.a.:

- P04 Alleenwonend en hulpbehoevend
- P06 We leren snel
- P06 Poes en duif
- P07 Theo's Wilgenlaantje
- P08 landschap dichtbij huis
- P10 In tijden van corona
- P13 Wie is Elke?
- P14 Berenjacht
- P15 CbJB 2021
- P16 In tijden van corona...
- P17 Buurtpreventie
- P19 Hoe moeilijk kan het zijn
- P20 Foto's van Wiefse
- P21 Tuintips van de Buurman
- P22 Als je alles van tevoren weet
- P27 Nagenieten CbJB
- P28 AFGELAST:
NaZomerAvond

VOORWOORD

Het Zegje in tijden van corona

Een nadeel van een wijkblad dat maar vier keer per jaar verschijnt, is dat er geen ruimte is voor actualiteit. Dat hoeft meestal ook niet maar bij het vorige Zegje was het wel erg confronterend: terwijl de wereld om ons heen krakend en piepend tot stilstand was gekomen, verscheen het Zegje alsof er niets aan de hand was. Een inlegvel had nog gekund maar de overweging was dat iedereen wel zou begrijpen, dat de doorlooptijd van ons blaadje zo lang is dat er niets over corona in stond. En zevenhonderd gekopieerde mededelingen (kosten?) in zevenhonderd Zegjes leggen, terwijl we niet samen mogen komen, was wat mij betreft te veel van het goede. Gelukkig was er nog net wel voldoende tijd geweest om een oproep te plaatsen over burenhulp in tijden van corona. Onze oud-voorzitter Gerard bracht mij na een weekje de Burenhulptelefoon zodat ik er ook een tijdje 'op zou kunnen passen'. Maar de telefoon bleef stil. Zelfs toen er huis-aan-huis een oproep was verspreid (een initiatief vanuit Stratum) bleef het heel stil. Slechts drie keer werd er gebeld: twee keer voor een klein boodschapje en een keer voor een buitenlamp die maar bleef knipperen en waar onze 80-jarige buurtgenote erg onrustig van werd. En zij was heel blij dat Gerard dit kleine probleempje meteen de volgende ochtend kon oplossen. Het verplichte thuisblijven vanwege corona heeft de redactie van het Zegje wel iets nieuws gebracht: we hebben via videobellen met elkaar overlegd welke onderwerpen we zouden gaan aanpakken. Nooit te oud om te leren. En sommige interviews zijn ook tot stand gekomen via whatsapp video. Minder gezellig maar zeker goed te doen. Veel leesplezier. Wees voorzichtig, pas goed op jezelf, blijf zorgzaam voor buurtgenoten, blijf gezond!

Greetje Heijmans

Denk aan de contributie!

Het lidmaatschap kost maar € 3,50 per kalenderjaar per huishouden. De contributie voor een of meerdere jaren, kunt u overmaken naar NL11 INGB 0000 073833 t.n.v. Bewonersvereniging Gijzenrooi o.v.v. lidmaatschap 2020 en/of 2021 én uw adres.

Evenementenkalender 2020/2021 (alles onder voorbehoud, volg de website)

Wat?	Wanneer?	Waar?
Wandelen in Gijzenrooi	Zondag 10.00-12.00	Bushalte Bunderkensven, iedere eerste zondag van de maand
Ommetje Gijzenrooi	Woensdag 19.00-20.00	Kleine wandeling op woensdagavond alleen even weken vanaf 1 april 2020
Burendag/nazomerdag	Zaterdag 26 september (gaat niet door)	Buurtven (Eijerven)
Halloween	Zaterdag 31 oktober	Buurtven (Eijerven)
Lampionnenoptocht	15 november 18.00	Buurtven (Eijerven)
Kerstboom	11 december 19.15	Kerstboom Diepmeerven
CbJB	26 Februari 2021 20.00	Diverse huiskamers

Alleenwonend én hulpbehoevend in Gijzenrooi

Na ruim een jaar sukkelen vanwege twee heupoperaties en slecht herstel erna, waarbij ik een enorm beroep moest doen op de hulp van mijn kinderen, burens en vriendinnen werd ik in oktober vorig jaar onverwacht geconfronteerd met een probleem in een van mijn longen en volgde er een ingrijpende operatie vlak voor de kerst.

De geplande operatie voor een heupprothese moest voor onbepaalde tijd worden uitgesteld.

De eerste heupoperatie in 2018 was ook net voor de kerstdagen en toen was er helaas geen wijk- of thuishulp te krijgen. Na de tweede operatie mocht ik na twee uur alweer naar huis en zou het herstel "slechts 14 dagen duren"; daarom werd toen (weer) geen hulp aangevraagd. En ik telkens maar denken: Het schijnt erbij te horen, het komt wel goed.... Maar doordat ik deze keer niet weer zo'n grote hulpvraag bij mijn naasten wilde neerleggen, ben ik vóór de opname zelf alvast wat gaan 'googlen' en bellen. Ondanks negatieve berichten in de media werden na een fijn contact met WijEindhoven en een lieve dame van de gemeente al gauw reserveringen gemaakt voor wijkzorg én voor poetshulp na thuiskomst.

Met complimenten van het ziekenhuispersoneel voor al mijn voorbereidend werk en slechts enkele telefoontjes van hen bij mijn ontslag ging de boel in werking; hoera!

Ik ben wekenlang goed en prettig geholpen door diverse lieve dames van de ZuidZorg en ook mijn huis werd eenmaal per week in een paar uur zo goed mogelijk aan kant gebracht. Hoefde ik in ieder geval niet mijn jongste zoon telkens uit Bilthoven te laten overkomen, of mijn -zelf ook 65 plus-jarige-vriendinnen te vragen alleen al de kattenharen weg te komen stofzuigen! Ik was al blij als zij voor de boodschappen of voor een lekker maaltje zorgden. Of voor de was! Mijn zoon en schoondochter uit Geldrop hadden al lang hun handen (en hoofden) vol aan mij en hun eigen leven. Zeker toen ik niet meer kon oppassen op hun 4-jarige dochter.

Tja, en toen kwam de coronacrisis!...

Mensen, mensen, wat een ramp, wat een drama. Voor gezonde mensen al heel moeilijk om mee om te gaan, laat staan voor alleenwonenden en/of hulpbehoevenden. Gelukkig was ik inmiddels voldoende hersteld om mezelf weer persoonlijk te verzorgen en nam ik afscheid van de hulp van ZuidZorg. Maar ik had ook nog steeds mijn zeer pijnlijke heupprobleem dus de toegezegde 'poetshulp' tot medio augustus zou ik erg gaan missen. Toch durfde ik ook die hulp niet meer thuis te ontvangen. Tjee; die goede mensen komen op zoveel plaatsen en ik zat/zit toch wel in de risicogroep! Dus toch ook maar (voorlopig) afgezegd...

Wat veranderde het leven voor iedereen.

Maar toen dacht ik aan al die mensen die zich niet zo goed kunnen behelpen, of laten helpen. En hoe gaat een instantie als ZuidZorg om met deze nieuwe situatie? En de zo welkome poetshulpen?

Tijd voor een vragenronde!

De ZuidZorg

Op mijn verzoek kwam op 29 april Toos van de ZuidZorg bij mij op bezoek om eens bij te praten; gezellig in haar eigen kleren. Toos was het vaakst bij mij en zij was ook de wijkverpleegkundige die mijn zorg af- of soms weer ópschaalde.

Ik had me alvast wat voorbereid aan de hand van o.a. twee artikelen uit het ED.

Een van 3 maart dit jaar met als kop

"Zorgaanbieders moeten als team aan de slag" en een van 25 april 2020 met de titel "Maand niet douchen omdat 'de wijk' niet komt".

Op het laatste artikel wil Toos niet graag persoonlijk ingaan. Wel vertelt ze dat ZuidZorg de zorg moest minderen om de cliënten te beschermen tegen het virus; zorgverleners zijn door hun wisselende contacten met name de mensen die het virus over zouden kunnen brengen. Enkele collega's die toen over waren, konden in een cohort gaan helpen. Dat is een afdeling waar mensen met corona geïsoleerd verpleegd worden. Zij beklemtoont echter dat er altijd "met beleid" te werk is gegaan, en heel zorgvuldig! Cliënten die (tijdelijk) met minder zorg toekonden, bijvoorbeeld inderdaad iets minder vaak douchen dan normaal of andere hulpmiddelen aanreiken om een rug te (laten) wassen. En bij

sommigen werd de zorg zelfs uitgebreider. Maar altijd in overleg. "En de puur medische zorg is sowieso altijd doorgegaan!"

Dan terug naar het artikel van 3 maart; dus van vóór de huidige crisis:

"Zorgaanbieders in de wijk moeten als team aan de slag"; de deadline daarvoor is 1 januari 2021.

In het artikel wordt gerept over het feit dat minister De Jonge al in maart 2019 constateerde dat, door de vrije marktwerking, er enorm veel zorgaanbieders zijn bijgekomen "wat de kwaliteit niet ten goede is gekomen"...

Op mijn vraag aan Toos of hier al iets in is bereikt, merkt zij op dat er helaas nog weinig samenwerking is, mogelijk ook door de komst van het virus.

Maar ook zij ziet dat er bij bepaalde zorglocaties meerdere auto's staan van diverse aanbieders. Dat gaat allemaal ten koste van de effectiviteit: meerdere telefoontjes van zorgaanvragers, planningen, meer verlies van (reis-) tijd, meer kosten etc.

Het liefst zou zij zien dat verzorgingstehuizen de zorg bij zichzelf houden, met eventuele aanleunwoningen erbij. En als iemand verhuist van een privéadres naar een zorginstelling en graag de eigen zorginstelling wil meenemen, dit toch wordt overgenomen door het nieuwe 'tehuis'.

Dus: liever één zorginstelling op één bepaalde locatie. Dat scheelt voor de zorgverleners ook veel zogenaamde 'verplaatsingstijd', en daarmee de hele zorg aan kosten.

Met meer tijd voor de echte zorg als grote winst!

Tot slot

Toos: "Het is belangrijk dat de mensen weten dat wij als verpleegkundigen de zorg opstarten en bepalen hoeveel, en welke zorg er nodig is. Dus niet de huisarts of het ziekenhuis. Maar alles in overleg met de cliënt".

Ik: "In juni 2016 had ik nog een interview in dit blad met wijkverpleegkundige Dianne Huigen. Zij vertrok helaas vlak erna. Zijn die inloopsprekken er nog, zoals toen in de Jaguar?"

Toos: "Nee, maar in normale omstandigheden zijn de mensen nog steeds welkom, 's middags op onze locatie Sint Lidwinastraat 4. (040-2308408). Kijk op www.zuidzorg.nl en voer je postcode in. Dan krijg je relevante informatie. En we zijn sowieso 24 uur per

dag bereikbaar!"

Met vriendelijke groet namens Toos van de ZuidZorg.

Dan nog even aandacht voor mijn Poetshulp Stijn van Actief Zorg.

Ook daar wil ik graag even de spotlights op zetten; op die superfijne zorg maar ook op Stijn zelf.

Tot mijn grote plezier stond er de eerste dag een frisse, knappe jongeman voor mijn deur;

Stijn, 19 jaar en een mede-Gijzenrooibewoner. Wat leuk, wat een verrassing!

Hij heeft vorig jaar zijn mbo-opleiding voltooid en daarna een 'sabbatical' (tussenjaar) opgenomen omdat hij nog geen duidelijke keuze had gemaakt.

Hij denkt nu aan hbo International Business.

Zijn interesses zijn de economie, de aandelenwereld, en (het beheren van) sociale media. Ver in de toekomst kan hij nu nog niet kijken. "Er gaat een hoop veranderen!"

Een vriend was al actief als 'bijverdiener' in de zorg en roemde het als "zeer dankbaar werk".

Stijn liet zich overtuigen en ging als zodanig aan de slag bij Actief Zorg; met veel plezier tot nu toe.

Hij neemt het werk heel serieus; gaat niet

"samenhangen" met zijn vrienden en houdt

rekening met de maatregelen van de regering. En juist daarom durfde ik hem na ruim een maand, op 29 april weer te laten komen. Chapeau, Stijn. Met je keuzes en je inzet. Ik ben heel blij met jou!

Lieve wijkbewoners,

Dit artikel is puur gebaseerd op persoonlijke ervaring. Inmiddels heb ik geleerd dat er minstens vijftig zorginstellingen werkzaam zijn in en om Eindhoven. Lezers en/of geïnteresseerden kunnen daarover volop informatie vinden op internet.

Reacties op artikelen uit het ED geef ik liever ook niet; ik heb ze puur aangehaald als 'gesprekstof'.

Als jullie dit lezen, ben ik mogelijk al verhuisd naar Nuenen. Maar mochten er nog reacties zijn, dan graag naar hanneke.michel@upcmail.nl.

Ik wens jullie allen een goede gezondheid en houd graag contact!

Hanneke Michel

We leren snel

De ALV stond al lang gepland, maar dan is het coronavirus ook in Nederland en het land gaat op slot. Geen samenkomsten meer, horeca dicht, geen mogelijkheid dus om toch samen te vergaderen. Wat te doen? Uitstellen? Tot wanneer dan? Of toch iets nieuws uitproberen? Maarten besluit samen met Frank dat het een mogelijkheid is om deelnemers aan de ALV digitaal samen te laten komen om te overleggen. Maar dat is wel een hele uitdaging. Niet zozeer om het door Maarten en Frank te laten organiseren, dat gaat wel lukken. Maar zijn wij, de bewoners van Gijzenrooi, wel allemaal zo digitaal vaardig? Hebben we allemaal computers of laptops met camera? Is wifi sterk genoeg?

We doen oproepen via de website en via Facebook om alvast een mail te sturen met de aanmelding voor de ALV. Iedere belangstellende zal een 'link' krijgen met de toegangscode.

Op dinsdag 7 april zit ik op tijd achter mijn computer. Zal het lukken? En ja hoor, vanaf 20.00 uur

druppelen de deelnemers aan deze videocall binnen. Op mijn scherm zie ik de ingelogde buurtbewoners. Achttien in totaal. Niet iedereen is te zien, niet iedereen is te horen: ja, je microfoontje moet aan staan en ja, je moet de camera toegang geven. Maar het lukt wonderwel. Slechts één bewoner meldde achteraf dat het hem niet gelukt was om deel te nemen. Gedisciplineerd volgen we de agenda, iedereen krijgt spreektijd, kan reageren. We kunnen zo de belangrijkste zaken afhandelen, zoals de financiën, de begroting voor 2020, en de herbenoeming van Maarten als secretaris van onze vereniging. Een uitvoerig verslag van deze bijzondere vergadering staat inmiddels op de website. En ondanks het feit dat velen van ons nu geleerd hebben hoe we digitaal kunnen vergaderen, willen we allemaal volgend jaar liever gewoon samen komen om de buurtzaken te bespreken. Dus blijf gezond, dan zien we elkaar volgend jaar op een gewone ALV.

Greetje Heijmans

George Bassil

Kerushan Bisetty

John Poje

Brian McIntyre

Farah Faraclas

Poes en duif

Ik ben een dierenvriend maar houd niet zo van poezen. En ook niet zo van duiven, van die dikkerds dan.

Niet van poezen omdat ze mijn tuin gebruiken als kattenbak. En omdat ze de vogelpopulatie de schrik op het lijf jagen en te grazen nemen als ze de kans krijgen. Niet om op te peuzelen, maar gewoon, voor de lol. Of omdat ze tijgers uit natuurseries nadoen. Ik word daar niet blij van. En van duiven hou ik niet vanwege hun fantasieloze en geluidvervuilende geroekoe, hun lompe gefladder en hun mateloze poepproductie. Die deponeren ze dan graag bij mijn

voordeur vanwege hun favoriete plekje op de punt van het dak. Nee, ook daar word ik niet blij van.

ZO, dat is eruit, ik zat er al een tijdje mee.

Om het ene probleem met het andere op te lossen, heb ik onze Gijzenrooise buurtpoezen voorgesteld op duivenjacht te gaan als ze dan zo nodig de jager willen uithangen. En de duiven heb ik gevraagd op te krassen, het liefst naar de Dam in onze hoofdstad. Leuk voor de toeristen, die zijn gek op duiven. Ze gaan ermee op de foto en bieden die beesten geheel belangeloos een lopend buffet aan van McDonald's restanten en andere haute cuisine. Helaas, allebei de voorstellen werken niet: de poezen vinden die suffe duiven niet leuk om mee te spelen. En waarschijnlijk ook niet lekker. En de duiven? Die durven niet naar de Dam. Ze hebben gehoord dat ze er geen schijn van kans maken bij hun Mokumse broeders en zusters. Dus zoek ik nog steeds naar een oplossing om van mijn ergernis af te komen. Tot het zover is zal ik ze moeten gedogen, die poezen en duiven. Van die dikkerds dan.

Tauros

Theo's Wilgenlaantje

Het is mooi wandelen in het Gijzenroois natuurgebied. Elke keer vallen weer andere dingen op. Zo liep ik laatst over een pad met goed onderhouden geknotte wilgen, dat langs de zijkant van een oorspronkelijke boerderij 'op' Riel leidde. Op de muur aan de zijkant van de boerderij hing een bordje met daarop 'Theo's Wilgenlaantje'. Op het erf stond een indrukwekkende, ongeveer vijf meter hoge takelinstallatie. Gestapeld eromheen lagen grote rechthoekige blokken graniet.

Nieuwsgierig geworden klopte ik, beetje brutaal, op de achterdeur. En zo zat ik even later in een gezellige keuken aan de thee bij Adriana, de weduwe van beeldhouwer Theo van Brunschot. Die van het wilgenlaantje dus. Vanaf 1972 woont Adriana in deze boerderij, tot 1997 samen met Theo, het jaar waarin hij is overleden.

De bekendheid van de beeldhouwer nam in de 60'er jaren zodanig toe, en daarmee de hoeveelheid opdrachten, dat de toenmalige werkruimte in een klooster in Deurne te klein werd. Door bemiddeling van de gemeente Eindhoven die toentertijd graag meer kunstenaars aan zich wilde binden, kregen ze de huidige boerderij als atelier en woonruimte aangeboden.

Adriana, die van oorsprong wandkleden maakte, raakte meer en meer betrokken bij het werk van Theo. Vaak gingen ze naar Scandinavië waar ze naast hun wandeltochten ook steengroeven bezochten om de juiste steensoorten te vinden voor de te maken kunstwerken. Op vrachtwagens kwamen de uitgekozen brokken graniet dan naar Nederland, waar ze met de hierboven genoemde takelinstallatie op het erf werden getild. Ter plekke werden de stenen bewerkt tot de kunstwerken, zoals die veel in Eindhoven maar ook elders te zien zijn. Zo staat 'de Zuil', een monumentaal beeld van

bijna acht meter hoog aan de Holtroplan, voor het gebouw van de Nederlandsche Bank. En ga je naar

het Stadswandelpark, dan tref je er vier beelden aan, vaak stapelingen van steen, verticaal of horizontaal, zoals de 'Triade' (zie foto). Dit beeld bestaat uit drie delen achter elkaar, van smal en hoog tot breed en laag.

Van Brunschot maakte ook het 'Anne Frank monument', in het gelijknamige plantsoen. En iets verderop staat, ook van hem, het gedenkteken voor de gebroeders Hornemann, ter nagedachtenis aan alle joodse kinderen uit de gemeente die tijdens de Tweede Wereldoorlog door de bezetter zijn vervolgd en omgebracht.

Theo van Brunschot overleed in 1997, een dag na zijn 60e verjaardag. De beelden die hij niet meer kon voltooien zijn door Adriana met hulp van enige familieleden afgemaakt.

De blokken graniet liggen er nog, daar bij de takel. Nog steeds, als stille getuigen. Net als 'Theo's Wilgenlaantje'.

Paul de Meurichy

Samen kunnen we natuur en landschap behouden dichtbij huis!

Een bewoner van Gijzenrooi wees ons op dit informatieblad van de bewonersvereniging. We zijn gevraagd iets te schrijven over het natuurgebied dat dezelfde naam heeft. Dat doen we graag, want we zijn trots op het mooie gebied en willen graag wat bekender worden bij de bewoners van Gijzenrooi, Riel en Geldrop. In dit artikeltje gaat het over het beheer en de kwetsbaarheid van het oude cultuur-natuurgebied bij u 'om de hoek'.

Wij zijn Mari de Bijl en Nick Jeurissen en we werken als beheerder/boswachter bij Brabants Landschap. Onze uitvalsbasis is de werkschuur in de Herbertusbossen in Heeze. Mari de Bijl loopt al wat jaren mee, die kent u misschien wel. Nick is waarschijnlijk een nieuw gezicht voor u.

Gijzenrooi is een oud cultuurlandschap dat bestaat uit een nat bos ('de Zegge'), natte graslanden en (bolle) akkers. De akkers zijn voor u bekend van hun korenbloem-blauwe en klaproos-rode gloed in de zomer. Voor de vogels zijn ze een belangrijke 'foerageerplek': ze zoeken hier hun voedsel. In 2013 zijn we begonnen met het planten van heggen, zodat die vogels, bijvoorbeeld geelgors, grasmus en roodborsttapuit, hier ook tot broeden kunnen komen. Gijzenrooi is ook bijzonder rijk aan amfibieën. Maar liefst acht soorten komen hier voor, waaronder de heikikker en rugstreeppad. Verder leven hier ook reeën en er is vorig jaar zelfs een das gezien.

Favoriet bij velen

Behalve vogels, zoogdieren en amfibieën weten ook wandelaars het gebied goed te vinden. We heten u van harte welkom om te komen genieten van dit mooie landschap tussen de drukke bebouwing! Nu, met het coronavirus, zien we het aantal wandelaars -met én zonder hond- toenemen. En dat is mooi, want de natuur kan ons in onzekere tijden rust en ontspanning geven. Misschien heeft u zich wel verbast, dat er zoveel moois dichtbij huis te vinden is! Laat dat nou het motto van Brabants Landschap zijn: Natuur dichtbij huis.

Natuurgerichte recreatie

Brabants Landschap heeft de mooie taak om natuur en landschap te beschermen. Daarbij bieden we ook mogelijkheden voor 'natuurgerichte recre-

atie'. Daarmee bedoelen we dat natuur niet mag lijden onder de recreatie. Om dat in goede banen te leiden, hebben we borden geplaatst bij de ingangen naar het natuurgebied. Al onze natuurgebieden hebben bij de toegangen borden met openstellingsregels. Op Gijzenrooi stonden ze nog niet overal en zijn er bijgeplaatst. Hier staan een aantal 'huisregels' op. Zo weet iedereen wat wel of niet kan om natuur en recreatie goed samen te laten gaan.

Zo staat er bijvoorbeeld: 'Vrij wandelen op wegen en paden'. Uit ervaring weten we dat dieren in de natuur precies weten wanneer 'gevaar' dreigt. Zolang iemand op het pad blijft, is het veilig en vertrouwd. Wijk je daar vanaf, dan gaan ze op de vlucht. Als dat op een dag meerdere keren gebeurt, wordt het lastig om ongestoord voedsel te zoeken of de jongen groot te brengen. Hoe meer paden, hoe moeilijker het is voor de dieren om rustplekken te vinden. Vandaar dat we het maken van nieuwe paadjes tegengaan. Zo houden we genoeg ruimte voor wandelaars én voor de vogels, zoogdieren en amfibieën.

Honden aan de lijn

We horen u al bijna denken: "En de vogels die in de heg broeden dan? Die zitten vlak langs het pad! Dus dan zal het wel meevallen met die verstoring". Die vogels vertrouwen op de ondoordringbaarheid van de takken met doorns. Zolang niemand aan of in de heg komt, voelen ze zich veilig. Maar dan moeten daar dus geen honden doorheen lopen. Houd ze aangeliend én op het pad. De akkers zijn wellicht verleidelijk om de hond lekker te laten rennen. Ze ogen misschien als een kale vlakte, maar er is meer leven in het veld dan het lijkt. Sommige vogelsoorten nestelen op de grond en ze zoeken er naar voedsel, zoals wormen en insecten. Bovendien wordt er van de akkers gewoon een biologisch

product gewonnen door de boer die ze pacht. Dus houd de hond aan de lijn om natuur en recreatie samen te kunnen laten gaan. Zo zorgen we ook meteen voor een fijn verblijf voor andere bezoekers die niet van (vreemde) honden houden.

Afsluiting bestaand wandelpad

Graag geven we ook een toelichting op het afsluiten van het pad door de bosstrook in het noorden van het gebied (achter Stal De Groof). In deze bosstrook staan veel bomen met dikke dode takken. Dat hangt boven het pad en vormt een risico voor wandelaars. Al het dode hout weghalen is een kostbare zaak. Kostbaar in euro's én kostbaar in verlies van natuur. Het is maar een smalle strook bos en daar blijft niet veel van over als we de onveilige bomen weg moeten halen. Bovendien is dood hout ook heel waardevol voor de natuur. Een dilemma dus voor ons! We hebben besloten het pad af te sluiten voor wandelaars, omdat er voldoende andere paden zijn.

Zo kan deze bosstrook een extra plek worden voor vogels en reeën om rust te vinden in het drukke Gijzenrooi. We begrijpen dat het voor sommigen een vaste route is geworden, maar we hopen écht dat zij toch andere bestaande paden willen gaan gebruiken. Voor uw veiligheid en voor de rust van de natuur.

Het grote belang

Het plaatsen van de nieuwe borden en het afsluiten van paden (die al bestonden of die nieuw gemaakt zijn), valt op bij onze bezoekers. Waar de één blij is met de maatregel, vindt de ander het maar onzin. Er worden zelfs borden vernield... We roepen iedereen op het eigen belang even los te laten en te kijken naar het grote belang: het beschermen van een uniek stukje natuur en landschap, waarbij recreatie ook mogelijk blijft. Houd dus rekening met elkaar en met de toegangsregels en geniet van de natuur!

Meer informatie

We nodigen iedereen graag uit een praatje te maken als wij in het veld zijn. We willen later dit jaar ook een excursie organiseren, zodat we vragen direct kunnen beantwoorden en kunnen laten zien wat er zo mooi en bijzonder is aan Gijzenrooi! En lukt het niet om ons aan te spreken en heeft u een dringende vraag, bel dan gerust of stuur een e-mail.

Tot ziens op Gijzenrooi!

Namens Brabants Landschap, Mari en Nick.

Telefoonnummer: 0411 - 622 775.

Emailadres: info@brabantslandschap.nl.

www.brabantslandschap.nl

In tijden van corona

Hoe komen zij de coronatijd door?

Tijdens onze digitale redactievergadering besluiten we om in het Zegje ook een aantal interviews op te nemen met buurtbewoners, om te horen hoe zij de tijden van het verplichte thuiswerken en de sluiting van restaurants, musea, theaters en scholen meemaken. Op het moment van de interviews, eind april, zitten we met z'n allen al ruim zes weken in onze 'intelligente lockdown'. Hoe gaat het nu met die buurtbewoners? Vooral vraag ik me af hoe het gaat met buurtbewoners die kinderen hebben op de basisschool.

Joost en Carlijn

"Het is eigenlijk niet te doen" zucht Joost. Alle twee een drukke baan buitenshuis, Joost als projectleider in de logistieke automatisering en Carlijn als leider van een groot serviceteam voor transportsystemen in de hele Benelux. Een normale werkdag is voor hen beiden al heel druk en hectisch. Nu werken ze beiden vanuit huis: dus veel videobellen. In eerste instantie gebeurt dat vanuit de huiskamer, maar met twee kinderen die ook voortdurend aandacht vragen is het wel heel erg moeilijk om geconcentreerd bezig te blijven. Dus Carlijn heeft haar nieuwe kantoor in de slaapkamer ingericht en Joost werkt sommige dagen "op halve kracht" en doet de rest 's avonds. Joost vindt dat hij vanachter zijn computer zijn werk niet goed kan doen. "Het wordt snel rommelig, zeker met de kinderen om je heen". Dan kun je inderdaad niet echt verbindend bezig zijn en de afdelingsspirit op je werk verbeteren.

Olivier zit in groep vier en Jasmijn in groep een. In het begin ging het nog wel een beetje relaxt, Olivier mocht een pakketje boeken en een weekschema ophalen om thuis aan te werken. Voor Jasmijn waren er knutselopdrachten. Maar al snel wordt er vanuit school meer gedigitaliseerd en komen er mailtjes, appjes, filmpjes. Dus Olivier heeft een eigen laptop nodig. Met het bewaren van de nodige afstand wordt die opgehaald bij opa en oma. En een printer zou ook handig zijn, dus op naar Mediamarkt. Scula, Thuisportaal en andere apps moeten geïnstalleerd worden, steeds meer wachtwoorden. "Het was uren werk om dat allemaal in de lucht te krijgen" verzucht Joost opnieuw. En dat voor iemand die heel goed digitaal onderlegd is, denk ik dan. Kun je nagaan hoe dat moet zijn voor kinderen die ouders hebben die daar niet zo handig mee zijn. "Werken en kinderen begeleiden bij hun huiswerk, dat gaat echt niet samen" maakt Carlijn me duidelijk terwijl Jasmijn alweer aan haar trui trekt, omdat ze aandacht van mama wil. Kinderen komen toch steeds iets vragen en als je dan zegt 'papa is aan het werk' ben je zelf alweer uit je concentratie. Joost en Carlijn hebben het opgelost door in hun eigen agenda's blokken te maken waarin niet gewerkt wordt, maar waarin ze de kinderen helpen: ieder heeft anderhalve dag weggestreepd. En ze hebben voor twee dagdelen oppas geregeld, dat geeft ruimte. Maar er blijft voor de ouders genoeg te doen: huiswerk nakijken, foto's maken van de gemaakte knutselopdrachten, uploaden in Google Classroom, huiswerk digitaal afvinken en dan ook nog alles op tijd digitaal inleveren. Joost heeft het er druk mee. Gelukkig is er ook nog een andere oplossing gevonden: aan de overkant wonen drie kinderen in dezelfde leeftijdsgroep en die zitten ook op De Klimboom. Samen huiswerk maken aan een grote tafel werkt echt veel beter. Joost kan het echt aanbevelen:

"als iedereen zijn kinderen naar basisschool De Klimboom stuurt, kunnen ouders/buren elkaar in de toekomst beter helpen". Gelukkig gaan de scholen in mei gedeeltelijk weer open. Een hele opluchting voor zowel de ouders als de kinderen!

Marieke en Stefan

Marieke en Stefan zitten in een heel andere situatie: zij hebben weliswaar drie kinderen in de basisschoolleeftijd maar zichzelf oefenen beiden een beroep uit dat valt in de categorie 'onmisbaar'.

Marieke is apotheker in Heeze en Stefan is ziekenhuisapotheker. Zij wisten meteen: onze kinderen zullen ondanks de algemene schoolsluiting toch naar school gaan. “Dat voelde in het begin wel ongemakkelijk, want op basisschool De Klimboom waren er die eerste week maar zo’n vijftien kinderen aanwezig, waarvan drie van ons” lacht Marieke. Maar zij zijn vol lof over De Klimboom. “Het moet in het begin vooral voor de leerkrachten heel moeilijk zijn geweest: hoe zorg je ervoor dat zo’n divers clubje kinderen, samen in een lokaal, toch de juiste opdrachten krijgt”. Zowel voor Stefan als Marieke was het werk veel drukker dan normaal. Het was volgens Marieke vooral “de gekte eromheen”. “In de eerste dagen was de paracetamol niet aan te slepen, en daar was echt geen tekort aan”. Stefan merkt op dat in het Catharinaziekenhuis zeker zorgen zijn geweest over medijntekorten, maar niet over een tekort aan de gewone huismiddeltjes. Toch wilde in de eerste week van de ‘lockdown’ iedereen ervoor zorgen dat de eigen medicijnvoorraad op peil was, dus iedereen kwam veel sneller voor het herhalingsrecept. Op een gegeven moment was het zo druk, dat de apotheek van Marieke kortere openingstijden hanteerde om achter de schermen al die medicijnen te kunnen klaarmaken.

Colin, Youri en Finn vinden het fijn op school. “Je kunt nu lekker rustig werken” vindt Colin. En ook op de BSO (buitenschoolse opvang) vinden ze het prima, daar gaan ze zelfs deze meivakantie drie

dagen per week naar toe. Alleen jammer dat ze nu geen kleine uitstapjes kunnen maken; zij zijn vaak de enige kinderen die aanwezig zijn op de BSO. Is er dan helemaal geen huiswerk? Jazeker, Marieke en Stefan zijn ieder een dag per week vrij en dan wordt er thuis gewerkt aan de huiswerkopdrachten. “Dat was wel even wennen, de opdrachten van de school stroomden binnen, het leek wel “spam” constateert Stefan. En dan al die verschillende websites die gebruikt worden, de apps die gedownload moeten worden: “per kind misschien wel zeven of acht wachtwoorden, voor Google Classroom, Muiswerk, Hangout etcetera, hopeloos”. En soms vereisten de opdrachten ook wat creativiteit: ‘bak samen een appeltaart’, ‘verzamel alle groente en fruit in huis en leg het op kleur, op gewicht, of op grootte’. ‘Wat is groente, wat is fruit?’ Maar het went en het gaat steeds beter. Marieke ziet ook duidelijk de voordelen: “je ziet van heel dichtbij hoe ze nu leren, hoe ze rekenen, hoe ze de opdrachten aanpakken; je hebt een veel beter idee van waar ze mee bezig zijn”.

En daarmee neemt de bewondering voor de meesters en juffen ook toe: een hele dag een groep van dertig kinderen bezighouden en ze ook daadwerkelijk dingen leren, dat vereist heel wat.

Voor Stefan en Marieke is het momenteel minder hectisch maar de drukte blijft. Vooral in het ziekenhuis zijn de artsen en verpleegkundigen zwaar belast. “Veel verplegenden zijn verplaatst naar andere afdelingen, doen nu ander werk dan waarin ze gespecialiseerd zijn, de artsen voeren helaas ook veel meer

slechtnieuwsgesprekken, dat komt hard binnen” aldus Stefan. In het ziekenhuis gaan ze nu de reguliere zorg weer langzaam opstarten en dat vereist nieuwe afspraken. Maar als ouder hebben ze weinig zorgen over hun kinderen, die maken het goed en ze zullen vanaf begin mei weer meer klasgenootjes zien. En daar verheugen zij zich op.

Alexandra en Jan-Willem

Liana, Feyona en Annika, de drie dochters van Alexandra en Jan-Willem, zitten op de Vrije Basisschool De Regenboog aan het Mimosaplein. Dat is iets verder weg, dus Alexandra brengt ze met haar kinderbakfiets iedere morgen naar school. Bij het sluiten van de scholen “moesten wij vooral onszelf organiseren en een nieuw ritme vinden” zegt Alexandra. De kinderen waren ontregeld, misten hun klasgenootjes en het samen spelen. Bij Alexandra en Jan-Willem zijn de zaken net iets anders geregeld. Omdat Alexandra altijd al thuis werkt, als zzp’er, is zij veel flexibeler in het indelen van haar tijd. Hoewel opgeleid als bedrijfskundige en werkzaam geweest in de marketing, is zij nu copywriter/vertaler: Nederlands, Duits, Engels en Sloveens zijn haar specialismen en haar werk varieert van technische teksten tot recepten en toeristische informatie. Momenteel werkt zij aan een ‘user manual’ voor technische apparatuur, in het verleden maakte ze bijvoorbeeld een vertaling van een reisboek over wandelpaden in Slovenië. Jan-Willem is software engineer en is dus nu de hele dag druk bezig in zijn eigen kantoorruimte in huis. Alexandra kan ook ’s avonds werken en daardoor komt het overdag bezig zijn met de meisjes nu vooral op haar neer. Maar dat bezwaart

haar geenszins. “Het is heerlijk om te zien hoe je dochters leren, hoe ze huiswerk maken en hoe ze samen spelen”. “Door het nieuwe ritme krijg je een heel andere band met je familie, het is belangrijk om elkaar veilig te houden”. En dat gaat ook steeds beter: iedere dag gaan ze samen naar buiten, met de step, de fiets, de hond. Dat kan ook gemakkelijk vanuit onze buurt, de natuur is dichtbij. “We voelen ons echt niet opgesloten” lacht Alexandra. Toch is het een dubbele last en dat moet je niet onderschatten: overdag de ‘mamarol’ en dan ’s avonds en in de weekenden de werkende rol. Het is echt niet altijd gemakkelijk en het vergt zeker extra inzet van zowel Alexandra als van Jan-Willem.

Ze is wel bezorgd om haar demente moeder, die in een verzorgingshuis in Keulen woont. “Ik heb haar sinds carnaval niet meer gezien”, videobellen is te moeilijk voor moeder en Alexandra heeft geen broers of zussen die haar kunnen bijstaan.

De eerste week van de schoolsluiting is het tamelijk rustig. Er wordt nog niet veel lesstof digitaal aangeboden maar na een paar dagen verandert dat. De opdrachten en de instructiefilmpjes stromen binnen. “In het begin leek het veel te veel, zoveel rekenen, taal, schrijven”. “Het was echt puzzelen”. Maar nu vindt Alexandra het een echte verrijking: “je ziet hoe creatief je kinderen zijn; wat ze moeilijk vinden, wat ze leuk vinden op school”. Je krijgt als ouder veel meer inzicht in schoolzaken. Vooral voor de

kinderen is het heel erg fijn als ze straks weer gedeeltelijk naar school mogen want het sociale aspect van school is ook belangrijk. "Zij missen hun vriendjes en wij missen het normale leven zeker". Alexandra glundert bij het vooruitzicht dat ze straks ook weer een beetje meer ruimte voor zichzelf krijgt. "Twee keer per week een uurtje baantjes trekken in zwembad De Tongelreep" dat zorgt voor de

nodige ontspanning in Alexandra's drukke gezinsleven. Hopelijk duurt het niet lang meer voordat ze weer lekker kan gaan zwemmen om de hectiek van de coronatijd van zich af te spoelen.

Elke

Vlakbij woont Elke, zij kan me bijpraten vanuit een heel andere invalshoek, zij is namelijk zelf huisarts en ze heeft corona gehad. Vlak voordat ze een online webinar gaat volgen over corona, heeft ze even tijd om te praten over haar ervaringen.

Elke en haar gezin wonen sinds drie en een half jaar in onze wijk, maar de verhuizing was maar over korte afstand: nog geen twee kilometer. Zoon Feiko en dochter Lara zaten op basisschool De Klimboom maar zitten inmiddels op Aloysius De Roosten en het Augustinianum.

Voor Elke was het vanaf begin dit jaar al duidelijk "dit virus blijft niet in China, dit komt ook hier naartoe". Met al die reizende mensen, vanuit China naar hier en omgekeerd, maar ook al die reizen over de rest van de wereld. Eind januari, begin februari krijgen ze in de praktijk al patiënten te zien, waarvan ze vermoeden dat het zou kunnen zijn: corona. Maar er wordt dan nog helemaal niet getest en het virus doet zich steeds in een iets andere vorm voor. Elke noemt het "een wolf in schaapskleren", steeds met iets andere verschijningsvormen maar vooral met luchtwegklachten en pijn op de longen. Maar niemand wordt getest, dus er is geen zekerheid. En er wordt dan nog steeds geredeneerd: deze persoon was niet in China of had er geen contacten mee, dus het is geen corona. Er zijn in haar huisartsenpraktijk half februari al een paar onverklaarbare overlijdens in een verzorgingshuis. In maart neemt het aantal patiënten met coronaklachten flink toe maar verreweg de meesten zieken thuis uit. Dan blijkt eind maart dat inmiddels ook de helft van alle medewerkers ziek is of is geweest: ook Elke, zij heeft flinke griepklachten. Slechts één medewerker is getest omdat die in het ziekenhuis terecht is gekomen. Voor

alle andere artsen en assistenten is dan nog het beleid: thuisblijven, uitzielen en wachten tot je 24 uur klachtenvrij bent. Voor Elke en haar gezin is het vanaf dat moment een kleine twee weken quarantaine. De boodschappen worden gebracht, Bommel wordt door anderen uitgelaten. Feike en Lara kunnen af en toe even hun energie kwijt op de trampoline in de tuin, maar verder komen ze niet. De man van Elke werkt al thuis omdat de TU/e haar deuren meteen heeft gesloten. Elke lacht "ja, voorheen moest je daar aanvragen of je een dagje thuis kon werken en nu was het heel snel verplicht".

Elke heeft in ieder geval nog wel een goede raad want volgens haar blijft het virus nog langere tijd onder ons. "Handen wassen en anderhalve meter afstand" dat is erg belangrijk. Het is goed dat er nu een versoepeling van de regels komt. "Kinderen kunnen veilig naar school want de kans dat volwassenen besmet raken door kinderen is echt heel erg klein". "We moeten accepteren dat mensen besmet raken, we moeten de balans bewaken tussen gezondheid van mensen en een gezonde samenleving met werk en inkomen voor iedereen". Ze straalt rust en kalmte uit. En dat geeft vertrouwen voor de toekomst.

Greetje Heijmans

Op berenjacht tijdens de corona-lockdown

Al op een van de eerste dagen dat we verplicht 'binnen' moeten blijven, zie ik bij onze burens een enorme pandabeer in een stoel voor het raam zitten. Ik heb daar dan nog geen andere gedachten bij. Pas als ik een paar dagen later ergens anders nog een pluchen beer op de vensterbank zie zitten en er een beer verschijnt aan een straatnaambordje, begint me wat te dagen. Buurman Rob weet waarover dit gaat: alle mensen die momenteel met kleine kinderen thuis zitten, kunnen nu af en toe een klein wandelingetje door de wijk maken, op zoek naar beren. Voor kinderen een leuke afwisseling, een speurtocht. En ook voor volwassenen een soort lichtpuntje. Want echt niet alleen ouders met kinderen doen mee, ik zie ze op heel veel plaatsen. In dit Zegje een aantal mooie exemplaren.

Greetje Heijmans

In tijden van corona Wanneer hebt u voor het laatst iets voor het eerst gedaan....

Het is begin april, we zijn nu 3,5 week in 'sociale onthouding' en het is alsmatig prachtig weer, vandaag zelfs 25°! Bij alle zorgen is dat een groot goed, zeker als je een tuin hebt. We moesten eraan wen-

nen dat we onze kinderen, kleinkinderen en vrienden niet meer zagen. Lisa uit mijn vorige stukje komt dus ook al een tijdje niet meer. In het begin vlogen de appjes op onze telefoons nog heen en weer, met of zonder filmpjes. Het leven voelde voor mij als retraite, even vrij van alles en af en toe de telefoon op stil. Er kwam ruimte voor allerlei dingen: gordijnen wassen, mos van het terras halen (met de hand!), de tuin van onkruid ontdoen, opruimen in huis met een Beatles LP op de draaitafel, bijna elke

dag een rondje Gijzenrooi van drie kwartier. Bij dat laatste genoten we van de vogelconcerten in het vroege voorjaar: lachende en roffelende spechten, lijsters, koolmezen, kauwen, Vlaamse gaaien, tjiftjaf. En elke dag zag ik om me heen alles groener worden.

Langzaam kwam er ritme in de dagen. We deden boodschappen voor een écht oude tante en oom die niet naar buiten mochten, alleen een rondje in hun tuin. Ik ging voorlezen via Facetime voor de kleinkinderen. Ik leerde online vergaderen via Teams en zingen via Zoom. Af en toe nieuwe vaardigheden aanleren is belangrijk en dan moet je dat ook onderhouden want er is een uitspraak die zegt 'use it or loose it'.

Toch begin ik nu het fysieke contact met familie en vrienden te missen. En precies op dat moment komt premier Rutte (we zetten toevallig om 19 uur de tv

aan) ons aanmoedigen om vol te houden. En dat doen we!

Inmiddels zijn we een maand verder en ik merk dat ik de grenzen van de 'intelligente lockdown' wil oprekken. Dus ga ik op afstand wandelen met een vriendin, picknicken met een zusje, theedrinken bij een ander zusje in de tuin; én we hebben inmiddels twee keer een rondje langs onze kinderen gemaakt – op afstand in de tuin – en de kleinkinderen zien spelen, héérlijk, maar moeilijk want we mogen niet te dicht bij elkaar komen. Verder heb ik afgelopen weekend 'gezoomd' met mijn zes zussen, waarvan er één in Amerika woont, geweldig!

En zo proberen we er het beste van te maken. Als u dit leest zijn we alweer een maand verder, ik ben benieuwd waar we dan met zijn allen zijn.....

Marijk

Zijn er nog artiesten en kunstenaars in Gijzenrooi?

Wij hebben de achtste editie van ons huiskamerfestival gepland. Zet daarom vast in uw agenda:

Cultuur bij je Buur op vrijdagavond 26 februari 2021

We zijn op zoek naar nieuwe artiesten, nieuwe kunstenaars, nieuwe talenten. En het hoeft niet altijd muziek te zijn... Wat dacht u van dans, poëzie, een mooi verhaal of een eenakter. Geef uzelf op, of stimuleer bijvoorbeeld uw burens of kennissen in de wijk om eens wat te laten horen of te laten zien. Een programma van 25 tot 30 minuten is echt niet zo lang. Neem de stap en laat buurtbewoners meegenieten van uw optreden. Een van ons komt graag even kennismaken met uw werk, of woont een deel van een repetitie bij. Het is fijn als er minstens één lid van de groep uit onze wijk afkomstig is. Dus aarzel niet langer, meld u aan.

Ook komend jaar stellen de gastheren en gastvrouwen hun huiskamers weer open voor kunstenaars uit Gijzenrooi. Het tentoonstellen van eigen werk bleek afgelopen jaar ook weer een goede aanvulling op het muzikale aanbod. Sculpturen, sieraden, beeldend werk voor aan de wand, of andere bijzondere creaties waar we in de zijlijn aandacht voor vragen. Het wordt door bezoekers zeer op prijs gesteld!

Denkt u erover om uw huiskamer aan te bieden voor een optreden en een kleine expositie? Tientallen gezinnen gingen u voor! We zoeken samen met u hoe er zo'n twintig tot dertig personen van een voorstelling in uw huis kunnen genieten. Voor het ter beschikking stellen van uw huiskamer en voor de kosten van drankjes en versnaperingen wordt u financieel gecompenseerd door de bewonersvereniging. Wij begeleiden u bij de organisatie van de avond. We regelen bijvoorbeeld extra klapstoelen en laten u vooraf kennis maken met de artiest(en) en kunstenaar(s).

Voor alle aanbod en vragen, mail info@jandenneman.com

De organisatoren van Cultuur bij je Buur,
Greetje, Jan en Erik

In tijden van corona

Ook mij is gevraagd hoe ik deze tijden van corona beleef...

Als 70+-ster behoor ik tot de risicogroep en dus word ik geacht vooral thuis te blijven. Dat deed ik echter al een paar maanden, omdat er heel veel te veranderen, op te knappen en te vernieuwen was in huis. Vorig najaar stierf mijn huisgenote onverwacht, aan de gevolgen van een hele nare val in huis. Haar toestand was de laatste jaren al verslechterd en daardoor belandde ik steeds meer in de rol van mantelzorgster. Op laten knappen e.d. zag ze niet meer zitten. Er bleef dus het nodige 'te doen'.

Daar ben ik in januari mee begonnen en daar zal ik nog wel enige tijd mee bezig zijn, want alle coronamaatregelen hebben wel voor vertraging gezorgd. Hulp kreeg ik van een aantal burens al snel aangeboden en ik heb daar een aantal keren dankbaar gebruik van kunnen maken. Na invoering van de maatregelen is het wat lastiger i.v.m. 1,5 meter afstand houden, maar er kan soms toch nog wel wat.

Enkele huizen verderop woont een 70+ buurtje, ook alleen. Net als ik: oorspronkelijk uit de Randstad. We trokken al wat jaren met elkaar op en ook zij kwam me wel helpen. Tot ze op 30-12 belde dat ze was gevallen en niet overeind kon. En zo waren we weer een 'avondje' in het Anna te Geldrop. Dijkbeenhalsbreuk, operatie en op 02-01 alweer thuis, maar dan... En ook bij haar kwamen burens hulp aanbieden.

Toen de coronamaatregelen ingingen, boden nóg meer burens hulp aan! Kei-lief natuurlijk. We waren allebei al jaren blij dat we niet meer in de Randstad woonden. Maar zoveel hulpaanbod in deze tijd is hartverwarmend!

Beiden kunnen we met de auto nog wel iets ondernemen. Ikzelf kies wel voor enkele grotere filialen van wat winkels in Aalst-Waalre en Geldrop. Voor verse en korter houdbare etenswaren zorgt een overbuur, waar ik uiteraard zeer dankbaar voor ben.

Naar de kapper, nee, dat gaat niet. Voor mij geen ramp: wat ik kan zien kan ik wel bijhouden, maar de rest groeit door. Gevolg: ik heb inmiddels een matje in m'n nek! Tja, Haagse, dus ik kan er mee leven!

Beja Peijpers

In tijden van corona

En hoe vergaat het onze jonge (19) Europees kampioen 2019 motocross, Roan van de Moosdijk? Hij zou immers wereldbekerwedstrijden gaan rijden...

Een paar maanden geleden deed hij mee aan een wedstrijd voor het wereldkampioenschap in Valkenswaard. Toen brak hij zijn enkel. Vanwege corona is dat ook de laatste wedstrijd die gereden is. Voorlopig zijn de wedstrijden uitgesteld tot begin juni. Voor hem voordelig, maar hij vindt het erg wat er in de wereld gebeurt.

Sinds kort is hij uit het gips en al voorzichtig zijn conditie aan het opbouwen, op de wielrenfiets en met 'wat dingetjes' om thuis mee te sporten. Het herstel verloopt goed!

Inmiddels heeft hij tot zijn genoegen te horen gekregen dat hij weer mag trainen, dus klimt hij voorzichtig weer op zijn motor....

Marijke Cornelissen

Buurtpreventie in coronatijd

Het coronavirus heeft ons al enige tijd in de greep en heel ons leven is erdoor veranderd. Ook voor de buurtpreventie konden de gevolgen niet uitblijven. Van de gemeente Eindhoven kregen wij bericht dat de gemeente en de politie momenteel niet van ons verwachten dat wij onze rondes lopen door de wijk, maar dat het wel mag mits wij ons houden aan de richtlijnen van het kabinet, zoals b.v. de 1,5 meter regel. In onze wijk worden de rondes normaal gelopen. Omdat ik momenteel zelf niet loop, heb ik Frans Beks gevraagd naar zijn ervaringen. Frans Beks: "Het lopen in tijden van corona is inderdaad anders. Je let, naast het gebruikelijke alert zijn op afwijkende omstandigheden, continu op of je de 1,5 meter afstand in acht neemt. Sommige stoepen zijn net te smal, dan lopen we schuin achter elkaar. In rustige straten, zoals bijvoorbeeld het Raatven, lopen we midden op de straat. De eerste loopronde in coronatijd was overdreven zorgvuldig: de onderlinge afstand was 2,5 tot 3 meter."

Frans constateert dat er nog meer anders is. Het is rustiger op straat. Veel mensen zijn thuis. Daarom staan er ook veel auto's en die staan vaak op een andere plaats dan normaal, omdat de gebruikelijke parkeerplaatsen vol zijn. "Dan ga je toch even kijken", zegt Frans. "Ook zien we veel geparkeerde fietsen, bij twijfel checken we of deze op slot staan". Volgens Frans zijn de mensen hoffelijker en worden de lopers vaker bedankt voor hun inspanningen. Mensen beginnen ook vaker een praatje. Hoewel het nog steeds rustig is, ziet Frans de laatste weken wel weer meer mensen op straat. "Dat komt natuurlijk ook omdat het langer licht is." Frans constateert dat hij niet of nauwelijks verdachte situaties heeft waargenomen.

Jos van Dijk

Coördinator buurtpreventie Gijzenrooi

Buurtpreventie in bange tijden

Doe je dat nog? Loop je nog buurtpreventie in coronatijd? Met wie dan wel?

Sjok je achter elkaar aan of loop je elk aan de andere kant van de straat? Dat laatste gaat ten koste van het buurten en de gezelligheid, maar heeft als voordeel dat je beide kanten in de gaten kunt houden.

Dat dan weer wel.

Toch maar samen met Truus ingetekend. Omdat je buurtpreventie regelmatig, maar op onregelmatige tijdstippen moet doen, hebben we deze keer een tijd laat op de avond geprikt. Geen kip op straat, geen inbrekers, geen kliko's.

Alleen licht op de slaapkamers. Verder uitgestorven. Zo lopen we langs het Eijervan. Hé, daar staat een donkere auto voor de ingang van het kerkhof. Toch even kijken. Ik probeer alle vijf de portieren. Alles op slot. Ik druk mijn neus tegen het glas en kijk naar binnen.

Niks onbehoorlijks te zien, geen vriend paartje, geen drugsafval of andere troep. Goed opgeruimd of goed verborgen? Wat doet die auto hier voor de kerkhofpoort? Is er iets op het kerkhof aan de hand? In de verte flakkert oranje licht. Vuur? Ik duw zachtjes op de klink van de poort en schrik als deze knarsend openzwaait.

Voorzichtig lopen we naar binnen.

Verder is het donker, alleen het schijnsel van de volle maan speelt gefilterd door de kale takken en belicht flauw enkele oude zerken. Opeens een rauw geluid. Een uil laat zijn alarmkreet horen. Ga weg! We lopen aarzelend door. Weer krast de uil. Harder nu en dichterbij. GA WEG!

Onzeker voelend maar flink doend, gaan we verder het kerkhof op. Ik raak van het pad af en loop over het gras. Of zijn dat oude graven? Wat of wie ligt er onder mijn voeten? Het is te donker om het te zien. Gauw zoek ik het pad weer op.

Dan schrikken we ons kapot!

Vlak boven onze hoofden vliegt opeens met veel misbaar een troep vogels op uit een boom. Gestoord in hun nachtrust. Ze fladderen voor de volle maan langs en we slaken allebei een grote zucht.

Als we na de schrik doorlopen, schijnt in de verte het flakkerend licht, dat schuin op ons lijkt af te komen. Onduidelijk, onderbroken door zerken en struiken.

Gezichtsbedrog.

Het pad – en wij – lopen schuin ten opzichte van het licht. Het vage duister speelt met ons oriëntatievermogen. We naderen langzaam het oranje licht. Als we vlakbij om een grote struik heenlopen staan we ineens voor een recent graf.

Als eerbetoon branden er elektrische kaarsen in een natuurlijk geeloranje flakkerend licht, dat perfect open vuur nabootst.

We blijven even deemoedig stilstaan en langzaam lopen we weer naar de uitgang.

Op de site van buurtpreventie heb ik later “geen bijzonderheden” ingevuld.

Kees van Vessem

Hoe moeilijk kan het zijn?

Wij hebben twee honden met een rugzak. Niet zo'n ieniemienie maar een fikse. Niet de schuld van de honden maar van de vorige eigenaren en de wijze waarop ze ermee omgegaan zijn voor ze gedropt werden. Ik zie u denken 'o jee weer een stuk over hondenpoep'. Nou nee, niet echt, hoewel ik ook een hekel heb aan het vinden van honden- en zeker ook kattenpoep op straat. Onze honden lopen niet in andermans tuin en onze honden poepen niet op straat of in tuinen, op voetpaden enz., daar kan iedereen voor zorgen.

De ergernis van loslopende katten is makkelijk te voorkomen. Hou ze binnen en in je eigen tuin en niemand vindt poep.

De ergernis van loslopende honden is aardig wat groter. En ja, ik snap dat je ze los wil laten lopen, en ja die van ons laten we ook op een stukje veld spelen en rennen als er geen mensen in de buurt zijn, maar komen er mensen aan dan doen we ze vast. Afgezien van het feit dat het gewoon verboden is om ze los te laten lopen, is het onfatsoenlijk om ze niet aan de riem te doen wanneer er andere mensen lopen. In deze tijd lopen er heel veel mensen in het bos en tussen de weilanden. Ook best wat mensen met een leeftijd waarop ze niet zo snel weg kunnen als er een hond op ze af gerend komt. Of mensen en kinderen die gewoon bang zijn. Hou daar rekening mee. En natuurlijk heeft iedereen, behalve wij, honden die nooit iets doen maar het zijn en blijven honden. De meeste bijtincidenten zijn van honden waarvan de eigenaren zeggen: 'dat doet hij anders nooit hoor'. Heb het fatsoen om je hond bijtijds aan

te lijnen en een beetje opzij te gaan staan. Mensen hebben de neiging om vrij recht op je af te komen. Honden, zeker kleine of angstige, houden over het algemeen niet van mensen die recht op ze afkomen. Dat voelt bedreigend. Loop er dus met een boogje omheen.

Ook zijn er veel honden die in hun enthousiasme tegen je opspringen, modderpoten of niet. Maar wanneer iemand in zijn goede goed in het bos wil wandelen moet dat gewoon kunnen zonder dat ze met twee grote moddervlekken van hondenpoten op hun kleding thuiskomen. Zij hoeven geen rekening te houden met andermans honden.

Iets anders. Ik vraag me af hoe mensen zouden reageren wanneer ik rennend en luid schreeuwend op iemand af kom en vervolgens tegen hem of haar aan ga staan en met mijn gezicht vlakbij aan hem of haar begin te snuffelen. Ik zou al gauw een dreun te pakken hebben denk ik zomaar. Waarom zou een hond het leuk moeten vinden wanneer een andere hond blaffend op hem afgerend komt en aan hem begint te snuffelen? Dat vinden ze vaak niet leuk maar als je aan een riem loopt en de ander los, dan is er geen ontkomen aan en ga je dus heel lelijk doen.

Ik wil maar zeggen.....hou er rekening mee. Hoe moeilijk kan het zijn? Er is geen hond die in staking gaat wanneer hij aan de riem moet hoor.

Het is zo'n kleine moeite en het maakt het voor iedereen aangenamer.

Ik bedoel maar.....Suze

Foto's van Wiefse

In het vorige Zegje is een foto van het werk van Wiefse weggefallen en daarom besluit ik haar even te mailen om te vragen of ze in is voor een interview. Daar moet ze even over nadenken want ze is erg bescheiden over haar werk, maar gelukkig overtuigt haar man Rob haar ervan dat haar werk zeker de moeite waard is. Dus in het antwoord schrijft ze “ik vind zelf nog steeds mijn eigen foto's weliswaar mooi (dat komt ook omdat ik aan iedere foto een mooie herinnering heb, ik weet van bijna alle foto's nog waar, hoe en op wat voor soort dag ik ze maakte), maar niet heel professioneel. Dus als er maar niet te veel van verwacht wordt.....”

Nou, dat is wel erg terughoudend. Want het werk van Wiefse is echt wel heel erg mooi om naar te kijken, dat hebben we tijdens Cultuur bij je Buur kunnen zien. Wiefse fotografeert al heel erg lang. “Mijn broer zat destijds op het Augustinianum en hij verveelde zich daar te pletter. Dus richtte hij een fotoclub op voor medeleerlingen en als zijn kleine zusje mocht ik vaak mee op foto-excursie”. Van hem leert ze het werk in de donkere kamer, een gangkast thuis werd omgebouwd tot fotolab. Daar leert Wiefse omgaan met de benodigde chemicaliën, het uitsnijden, het magisch moment als de foto zichtbaar wordt in het fotobad.

Voor al de natuur en de dierenwereld fascineren haar. Op weg naar school kon ze al afgeleid zijn door een paard in de wei, de zachte neus, de ademwolkjes in de winter.

En dat is altijd zo gebleven. Tegen haar man zegt ze “ik ben even weg om te kijken naar de damp op de velden na een regenbui in de zomer” en dan

is ze zomaar anderhalf uur later pas weer terug. Want vooral de verwondering over de natuur, de kleine beestjes, imposante bomen, mooi geribbelde boomschors, de structuur van vleugeltjes van kleine insecten, de groene kikker in een groen struikgewas. Daar kan ze echt uren naar zoeken en geduldig afwachten tot het licht er precies goed op valt om de beste foto te maken. Mensen fotograferen, bijvoorbeeld tijdens vakanties, doet ze eigenlijk nooit. “Dat voelt snel als respectloos, ik wil mensen niet zien als een object”.

Wiefse wandelt veel, zeker vier of vijf keer per week trekt ze er al vroeg op uit. In het zogenaamde ‘blauwe uur’. Soms fotografeert ze alleen maar met haar telefoon maar ze heeft ook een Canon met een macrolens. Dat toestel is wat zwaarder om steeds mee te nemen, dus vaak fietst ze later op de dag nog even terug om het bewuste plekje weer op te zoeken en dan te fotograferen. En dan kan ze vaak gebruik maken van het ‘gouden uur’, het mooie gefilterde licht in de namiddag. Zo lag ze onlangs een tijdje in het struikgewas om een mooie boomkikker in de bramenstruiken te fotograferen, of dat waterjuffertje dat hangend aan een takje boven het water net uit haar velletje is gekropen en zich opwarmt om uit te vliegen. Dat zijn dan de foto's die regelmatig in eigen huiskamer ingelijst aan de wand hangen. Want Rob weet “jij kunt dit minstens net zo goed als de fotografen die exposeren bij Natuurmonumenten”. Daar ben ik het helemaal mee eens. Ik zal haar eens voorstellen of ze niet een tijdlang een kleine rubriek wil vullen in ons Zegje: zoiets als ‘Wiefse ziet wat wij niet zien’ of ‘Geniet met Wiefse’. Lijkt me erg leuk!

Greetje Heijmans

Tuintips van de Buurman Tuinklusjes in de zomer.

De tuin viert nu hoogtij. Goed beleid nu geeft ook volgend jaar veel tuinplezier.

Water geven: speciale aandacht voor een aantal planten

Rhododendron, Azalea, Camellia en Skimmia

Deze geliefde, groenblijvende tuinplanten komen van origine uit moessongebieden in Azië. Ze bloeien in de lente, maar hun bloemknoppen worden gedurende de voorafgaande zomer aangemaakt. Op dat moment is het in hun thuisland het regenseizoen, met overvloedige regenval – ze verwachten dus veel water in deze tijd, terwijl het hier in Nederland juist droog is. Om volgend jaar in de lente veel bloesem op deze planten te behalen, is het nodig om ze in de zomer consequent water te geven. Een gieter is hiervoor erg geschikt, omdat daarmee een flink volume water direct aan de wortels kan worden gegeven – bedenk in dat kader dat een sproeier meer water op het blad sproeit, waar het veelal weer verdampt voordat het naar de grond kan druppelen.

Japanse esdoorns

Deze sierlijke, kleine bomen zijn vooral spectaculair vanwege dun fijn blad, dat gelaagde structuren op de boom vormt, en daarbij een Aziatische sfeer aan de tuin geeft. Het blad is echter heel dun en teer, en het verbrandt makkelijk in de felle zon, zeker met een bries erbij. Dit veroorzaakt geen permanente schade aan de boom, maar het oogt lelijk, en het herstelt zich niet meer in de loop van het groeiseizoen. Om dit soort verbranding tegen te gaan, is het belangrijk om ervoor te zorgen dat de esdoorn consequent genoeg te drinken krijgt. Uiteraard helpt het om de boom in de schaduw of halfschaduw te plaatsen, maar zelfs dan dient de grond rondom de stam vochtig gehouden te worden.

Clematis

Een makkelijke regel voor de clematis: hij houdt van een heet

hoofd, maar van koele voeten. Hij staat dus het liefst op een zonnige plek, maar de grond rondom de stammen dient wel vochtig gehouden te worden. In combinatie met wat vloeibare tomatenmest (extra Kalium), geeft dit een spectaculaire bloei (zie foto: Clematis “Nelly Moser”).

Jonge bomen

De grootste doodsoorzaak van jonge bomen is dorst. Bomen die minder dan 3 jaar in de tuin staan, hebben een te klein wortelgestel in verhouding tot de omvang van hun kruin. Bij het tuincentrum hangen ze veelal aan een irrigatiesysteem dat hen constant van water voorziet en dat is niet voor niets. Indien u een nieuwe boom in de tuin heeft, geef hem dan elke dag water.

Om weggelopen van water te voorkomen en het bij de kleine wortelkluit van de boom te houden, kan een buigzame plastic of metalen strip gebruikt worden om een oppervlakkige “damwand” rondom de stam te maken (zie foto): gegeven water blijft dan (grotendeels) binnen de omtrek van de damwand, om vervolgens naar de kluit te zinken.

Grote bomen

Als u planten heeft in de buurt van een grote boom, bedenk dan wel dat die boom extra dorstig is, en een groot wortelsysteem kan gebruiken om veel water van andere planten te roven. Deze planten gaan zeer snel uitdrogen zonder dagelijkse bewatering. Dit is zeker een probleem voor mensen aan het Diepmeervens, Bunderkensven en Kannunikensven, waar de grote eiken op straat veel water roven van voortuinen. Gelukkig zijn de meeste van deze voortuinen klein genoeg om met een gieter te kunnen bewateren, maar steeds meer mensen installeren druppelslangen voor extra gemak.

Veel zomerplezier in uw tuin!

Als je alles van tevoren weet

Het maken van het Gijzenrooise Zegje neemt enige tijd in beslag, beste wijkgenoten. Het hele proces van ordenen van de kopij, redigeren, opmaken, bespreken, drukken en verspreiden betekent dat er meestal een kleine vier weken zitten tussen de deadline van de kopij en het moment dat dit blad uw brievenbus heeft gevonden. En dit jaar heeft duidelijk gemaakt, dat zo'n periode soms alle verschil van de wereld kan maken! Het Zegje van maart, zoals dat in elkaar was gezet, repte van paaseieren zoeken, van de algemene ledenvergadering, en van nog meer groepsactiviteiten, zoals de eerste zomeravondwandeling en lekker samen koken en eten in Het Cruydenhuisch.

Hoe het daarna verder is gegaan, is bekend. Het virus bereikte ons land, de 'intelligente lockdown' werd ingevoerd en bij 'elkaar komen' en 'samen leuke dingen doen' waren ineens strikt taboe. Ik haal de schrijver Brederode maar weer even van stal: 'Het kan verkeren'. De ALV ging online en er verscheen zelfs op de website een aangepaste online editie van ons wijkblad. Met helaas heel veel 'gaat niet door' erin.

Met de wijsheid van nu: Nederland was een beetje naïef, vroeg in dit voorjaar. En in alle eerlijkheid ook wel een beetje zelfingenomen. Het zou hier allemaal niet zo'n vaart lopen. Het virus? Jazeker, daar hadden we van gehoord. Maar dat was toch vooral iets voor verre landen waar ze rare dieren eten? Of, toen het dichterbij kwam, voor landen waar ze sowieso hun boeltje niet georganiseerd krijgen? En zelfs toen Nederland aan de beurt was, Brabant het eerst en het hardst, zag je die reactie nog. 'Ach ja', schamperde hier en daar iemand in de Randstad: 'die Brabanders met hun carnaval, hè? Zo zie je maar weer wat ervan komt'. In gedachten

hadden we ons teruggetrokken achter grenzen die het virus niet eens ziet, laat staan erkent.

Als je het nieuws volgt dan is het verleidelijk om te focussen op de incidenten, op de negatieve uitzonderingen. Op die twee mannen in Amsterdam bijvoorbeeld, die elkaar zo ongeveer de schedel insloegen om vier rollen wc-papier, daags nadat premier Rutte had gezegd dat wij 'een nuchter volkje' zijn. Op de jonge apen van studentenvereniging Vindicat in Groningen, met hun coronafeestje. Of op die twee politieke partijen die, in het aangezicht van de grootste crisis in generaties tijd, alleen maar bezig kunnen blijven met hun schaamteloze interne moddergevechten. Maar ik zeg je: als je er op die manier naar kijkt, dan doe je niet alleen het gros van je medemensen zwaar tekort, maar vooral ook jezelf! Wat we nu nodig hebben, en wat heel veel mensen prachtig tonen is: zorgzaamheid, solidariteit, een tedere blik

en een alles overstijgende mildheid.

Hoe die eigenschappen het verschil maken? Ik geef een voorbeeld. Een mooie zonnige dag, net na de start van de lockdown. Het is te druk op de

Waar gaan we naar toe, Poeh??

Naar huis, Knorretje. We gaan naar huis.
Want dat is maar het beste, nu.....

parkeerterreinen van Staatsbosbeheer. Streng Knorrigheid ziet duizenden asociale sukkels lopen die met z'n allen tegelijk de bossen in duiken, en spuwt vuur op Twitter. En hij heeft nog gelijk ook! Mildheid evenwel weet: mensen gaan niet met duizenden de bossen in. Ze gaan met z'n tweetjes of met z'n drietjes. Alleen doen ze dat toevallig met veel teveel tegelijk, en dat is nu even niet zo handig. Dezelfde waarneming maar een geheel andere toonzetting.

Wie met een milde blik om zich heen kijkt, die ziet overal zo veel moois! Van burens die een beetje op

elkaar letten en de boodschappen voor elkaar doen tot mensen in de supermarkten die even oogcontact met elkaar maken: 'Ga jij links, dan ga ik rechts'. Van de solidariteitsvlaggen aan steeds meer huizen in de omgeving tot organisaties als het Rode Kruis, het Leger des Heils en de Voedselbanken, waar we ons ineens het bestaan weer van herinneren.

Van de vele vrijwilligers die juist nu een stapje extra zetten tot de duizenden professionals in de zo geroemde 'essentiële beroepen'. En van musea die hun collectie online zetten tot musici die, elk vanuit hun eigen huis, toch een symfonie spelen: letterlijk een 'samen-klank'. Er is een ongekende vindingrijkheid ontketend. Die uit zich bijvoorbeeld in het opzetten van activiteiten die wel op afstand kunnen tot prachtige of grappige filmpjes om 'de moed erin te houden'. Geloof me: het virus brengt vooral het mooie in ons boven!

We zitten er nog helemaal middenin, beste wijkgenoten. En ik vrees dat dat ook nog wel even het geval zal zijn. En velen ervaren nu de pijn rechtstreeks in familie of vriendenkring. Of in de portemonnee, vanwege de nering die men niet kan drijven of de baan die stilligt. Toch doen enkelen een voorzichtige poging om vooruit te kijken. En dan zie je verschillen. De een wil zo snel mogelijk terug naar 'normaal'. Maar de ander zegt: 'normaal' stond al ter discussie vóór het virus kwam. 'Normaal' was de situatie waarvan de klimaatwetenschappers riepen dat die op ramkoers lag met het voortbestaan van mensheid en natuur. Laten we alsjeblieft deze kans te baat nemen om met elkaar een nieuw en milieuvriendelijker normaal te creëren, zo lang dat nog kan!

Hoe zal ik het zeggen: de sterren hebben in jaren niet zo helder geschinen, en de lucht was lang niet zo helderblauw. We hebben op het moment geen fileprobleem en de fijnstofmeters in de stad liggen zich stierlijk te vervelen! Soms zie ik een witte streep in die blauwe lucht, en dan denk ik: 'Ha, het vliegtuig van vandaag!' Een moment van

bezinning, wijkgenoten, hoe pijnlijk ook!

Hangt mijn levensgeluk er werkelijk van af dat ik dagelijks in de supermarkt vers ingevlogen kiwi's uit Nieuw-Zeeland kan kopen en dito groenten uit Peru? Nee, dus. Maar ik ben het wel normaal gaan vinden. En ik ben vergeten wat de kosten ervan zijn als je die uitdrukt in verstookte liters kerosine. Fijn dat vele honderdduizenden Nederlanders met de kerst naar Thailand, de Caraïben of de Canarische eilanden kunnen vliegen om 'even een zonnetje op te doen', naast nog twee andere verre vakanties per jaar. Maar het is wellicht ook wel een beetje veel van het goede. In ieder geval voor de temperatuur op aarde!

Waarschijnlijk kijk ik te ver vooruit nu. We hebben nog een lange weg te gaan. Dus laat me het voor nu maar even letterlijk en figuurlijk dicht bij huis houden. Als ik dat doe dan kan ik alleen maar vaststellen: er zijn aanmerkelijk slechtere plekken om opgehokt te zijn dan in ons goede Gijzenrooi, onder een mooi mei-zonnetje. En daar laat ik het voor nu maar even bij.

Ik wens je geduld en een goede gezondheid.

Gijsz

De solidariteitsvlag ('Met elkaar, voor elkaar') is een initiatief van de DVC, de Dokkumer Vlaggen Centrale. www.dvc.nl

Uit de opbrengsten van de vlag heeft de DVC inmiddels een eerste schenking van € 25.000 gedaan aan het Nederlandse Rode Kruis.

If you would know everything in advance

Creating this magazine takes some time, dear neighbors. The whole process of arranging the copy, editing, layout, discussing, printing and distributing means that there is usually about four weeks between the deadline of the copy and the moment this sheet has found your doormat. And this year has made it clear that such a period can sometimes make all the difference in the world! The March edition of 'Het Gijzenrooise Zegje', as it was put together, spoke of an Easter egg hunt, of the General Assembly, and of even more group activities, such as the first summer evening walk and cooking and eating together in the Cruydenhuisch restaurant.

How it went on after that is well known. The virus reached our country, the 'intelligent lockdown' was introduced and 'getting together' and 'doing nice things together' were suddenly strictly taboo. I quote the old Dutch writer Brederode for a moment: 'It can all change'.

The General Assembly went online, and an adapted online edition of our neighborhood magazine even appeared on the website. With unfortunately a lot of 'won't go on' and 'cancelled' in it.

With the wisdom of today: the Netherlands was a bit naive, early this spring. And in all honesty also a bit complacent. Things wouldn't run that fast here. The virus? Yeah, we'd heard of it. But that was mainly something for faraway countries where they eat weird animals, right? Or, as it got closer, for countries where they don't get their stuff organized anyway? And even when it was the Netherlands' turn, the province Brabant being hit

first and hardest, you still saw that reaction. Ah yes, someone here and there in the Randstad grazed: 'those Brabanders with their Carnival, huh? They had it coming, you know! In our minds we had withdrawn behind borders that the virus didn't even see, let alone acknowledge.

When you follow the news, it is tempting to focus on the incidents, on the negative exceptions. On those two men in Amsterdam, for example, who almost smashed each other's skull over four rolls of toilet paper, the day after Prime Minister Rutte said that we were the 'matter of fact people'. On the young monkeys of student association Vindicat in Groningen, with their Corona party. Or on those two Dutch political parties that, in the face of the biggest crisis in generations, can only keep busy with their shameless internal mud fights.

But I'm telling you: if you look at it that way, you're not only seriously failing the vast majority of your fellow human beings, but especially yourself! What we need right now, and what a lot of people show beautifully, are: caring, solidarity, a tender look at things and an all-transcending mildness.

How do these qualities make a difference? I will give an example. A beautiful sunny day, just after the start of the lockdown. It's too

busy on the parking lots of the Dutch woodlands. Mr. Severe Grumpiness sees thousands of antisocial suckers diving into the woods at the same time, and he spits fire about it on Twitter. And, in a way he is right! Mildness, however, knows: people don't go into the woods in their thousands. They go either two or three. Only they happen to do that with too many at once, and that's quite inconvenient right now. The same facts but a completely different tone of voice.

He who looks around him through the eyes of mildness, sees so much beauty all around! From neighbors who look after each other a bit and do

Where do we go, Pooh??
Home, Piglet. We go home.
That's the best thing to do, right now.....

their shopping for each other, to people in the supermarkets who make eye contact with each other for a moment: 'You go left, then I go right'. From the solidarity flags on more and more houses in the area to organizations like the Red Cross, the Salvation Army and the Food Banks, of which we suddenly remember the existence.

From the many volunteers who are taking an extra step right now to the thousands of professionals in the so called 'essential professions'. And from museums that put their entire collection online to musicians who, each from their own home, still play a symphony: literally a 'together-sound'. An unprecedented resourcefulness has been unleashed. It manifests itself, for example, in the setting up of activities that can be done remotely, or in beautiful or funny little movies that help us to 'keep-up the courage'. Believe me: the virus especially brings out the beautiful in us!

We are still in the middle of this all, my dear district geniuses. And I'm afraid that will be the case for quite some time to come. And many now experience the pain directly in their family or group of friends. Or in their wallet, because of the shop or restaurant that one can't run, or the job that has stopped. Yet some make a cautious attempt to look ahead. And then you see differences emerge. Some want to return to 'normal' as soon as possible. But others say: 'normal' was already under discussion before the virus came. 'Normal' was the situation that climate scientists claimed was on a collision course with the survival of mankind and of nature. Please let's take this opportunity to create a new and more sustainable normal, while we can!

How shall I put it: the stars haven't shone as brightly in years, and the sky wasn't nearly as bright blue. We don't have a traffic jam, right now, and the fine-dust particle meters in the city are getting bored to tears! Sometimes I see a white stripe in that blue sky, and then I think "Ha, today's plane! A moment of contemplation, my friends, no matter how painful!

Does my happiness really depend on being able to buy freshly flown kiwi fruit from New Zealand and vegetables from Peru every day in the supermarket? No, it doesn't. But I've come to think it's normal. And I've forgotten what it costs when you express it in liters of burned kerosene. It's nice that hundreds of thousands of Dutchmen can fly to Thailand, the Caribbean or the Canary Islands over Christmas to 'just get some extra sunshine', next to two other far away holidays a year. But it is perhaps also a bit much of a good thing. At least for the temperature on earth!

Probably I'm looking too far ahead now. We still have a long way to go. So, let me keep it close to home for now, literally and figuratively. When I do so, I can only conclude: there are considerably worse places to be in lock-down than in our good neighborhood, under a beautiful May sun. And I leave it at that for now.

I wish you patience and good health.

Gijsz

The solidarity flag (with the Dutch text for: 'With each other, for each other') is an initiative of the DVC, the Dokkumer Vlaggen Centrale, a flag making factory. www.dvc.nl

From the proceeds of the flag, the DVC made an initial donation of €25,000 to the Dutch Red Cross.

Mijn eerste keer Cultuur bij je Buur

Dit jaar voor de eerste keer naar Cultuur bij je Buur geweest. Natuurlijk had ik er wel over gehoord maar in die drie en een half jaar die we hier nu wonen, waren we er toevallig steeds niet. Ook had ik er niet zo'n beeld bij. Maar ja, bij het koor hoorde je er toch het een en ander over, dus dit jaar maar eens geweest samen met vrienden.

Het was een openbaring mag ik wel zeggen. We hadden blaasinstrumenten, Stanza en The Curs. Van de blaasinstrumenten kon ik me eigenlijk geen voorstelling maken hoe dat zou zijn. Ik was bang dat ik het saai zou vinden. Maar ze speelden afwisselende muziek en ook herkenbare nummers. Niets saais aan maar gewoon heel erg geweldig, zo'n combi van verschillende blaasinstrumenten.

Stanza is een totaal ander iets. Soms luid, soms zachtjes klonk de tekst en de muziek door de kamer. Ieder woord was duidelijk te verstaan en de liedjes raakten me diep van binnen. Pauline....het was mij onbekend maar wat voelde ik de eenzaamheid van haar als ze thuis kwam. Rode wijn.....ik had er helemaal een beeld bij. Wanneer je mensen raakt, doe je het denk ik als muzikant erg goed.

Dan waren er de Curs. Keltische muziek kende ik van Enya en Clannad en daar hou ik van. Dit was noch Enya noch Clannad maar wel heel mooi. Het was dan weer vrolijk en dan weer droevig met mooie muziek en een zangeres met een gouden stem. Het werd met veel enthousiasme gebracht en dat zette de hele huiskamer op z'n kop. Veel gelachen, met voeten gestampt en genoten.

Al met al hebben we een geweldige avond gehad, waarbij je bij mensen thuis komt die ik in ieder geval niet of nauwelijks kende. Om zomaar je huis open te zetten hiervoor vind ik ook nogal een dingetje. Het betekent de boel verbouwen, een hoop drukte en daarna kun je aan de poets. Heel bijzonder om dat te doen.

Mensen ik heb genoten, wij alledrie trouwens. Heel hartelijk bedankt.

Suze van Rosmalen

MidZomerAvond wordt NaZomerAvond!

Het is april 2020, het besmettingsgevaar is nog hoog, als we een besluit moeten nemen over de Midzomeravond. Voor zo'n namiddag en avond worden er, dat zult u begrijpen, al vroeg in het jaar heel veel afspraken gemaakt. Met de leverancier van de tap, de drank en andere spullen. Maar ook met de wagenspelgroep van Ariëns Toneel, de band en met Wim de geluidsman. We benaderen een grote groep van geweldige vrijwilligers, die de hele boel opbouwen, die kinderactiviteiten verzinnen en begeleiden, de tap en de bonnenverkoop bemensen, etc. etc. ...

In dit vroege stadium durven we er niet op te vertrouwen, dat het voor 4 juli nog goed zal komen met de coronacrisis. In een overleg met het bestuur besluiten we daarom de hele festiviteit te verplaatsen naar Burendag, niet op zondag, maar op de zaterdagmiddag en -avond.

Zet daarom vast in uw agenda:

NaZomerAvond op 26 september vanaf 15 uur, Buurtven!

Vanwege de lagere temperaturen in september beginnen we en stoppen we eerder, namelijk rond 21.00 uur. Zullen we u al vast meenemen in alle geplande programma onderdelen?

Kinderactiviteiten

We starten -zoals vertrouwd- met een aantal activiteiten voor kinderen. We dagen ze uit op het gebied van sport en spel, maar ook is er weer een knutseltafel. Dit jaar organiseren we voor het eerst een jongleerworkshop voor de iets oudere kinderen. Met het formulier verderop in dit blad (en op de site) vragen we jullie vooraf in te schrijven.

Theater

De Ariëns Wagenspelgroep maakt dit jaar geen voorstelling. We hadden in eerste instantie een fantastisch muzikaal-theatraal gezelschap uit

Deurne-Asten. Maar door corona kan er niet gerepeteerd worden en is er helaas afgezegd. Momenteel zijn we nog op zoek naar een mooie 'act'.

Barbecue, kinderdisco en jongleerpresentatie

Natuurlijk hopen we dat iedereen daarna onder het genot van een drankje blijft hangen en kun je genieten van de barbecue (vlees of vegetarisch, naar keuze) van Nol Verbeke. Daar naartoe is er weer voor inschrijven via het formulier, of via de site www.Gijzenrooi.nl.

Voor de kinderen die al eerder klaar zijn met eten, draait DJ Koen aanstekelijke muziek om los te gaan op de dansvloer. De oudere wijkbewoners zijn daar natuurlijk ook heel welkom bij!

Dan ruimen we tijd in voor een presentatie van de deelnemers van de workshop jongleren. Zo kunnen we zien hoe vaardig ze al zijn met ballen, kegels, diablo's en Chinese bordjes op stokken. Misschien komen de workshopleiders zelf in de schemer van de avond nog even terug voor een spetterend optreden voor ons allemaal!

RRR & de Zippers

Direct na het eten, dansen en jongleren kunnen ook de andere wijkbewoners met de voetjes van de vloer. De live-band op ons podium is de 7-koppige, 60'er jaren Nederpopband Rob, Ria, Ronnie & de

Zippers. Ze spelen overbekende hits van Peter Koelewijn, Anneke Grönloh, Willeke Alberti en vele andere coryfeeën. Maar ook vertaalden zij de meer swingende Engelse en Amerikaanse dans 'classics', zodat je echt niet meer stil kunt blijven zitten.

De twee wervelende sets van drie kwartier van de Zippers betekenen ook de finale van ons programma. Om 21.00 sluiten we de bar en hopen we op voldoende vrijwilligers in het inmiddels donkere Buurtven om de hele santenkraam weer af te bouwen.

Toch geen NaZomerAvond

Ondanks de aangekondigde versoepeling van de maatregelen tegen de verspreiding van corona heeft het bestuur van de bewonersvereniging toch gemeend dat het niet verantwoord zou zijn om de geplande nazomeravond door te laten gaan. In de bestuursvergadering van mei werd het verzoek besproken van de werkgroep die zich bezighoudt met de organisatie van deze dag. Ook de organisatoren zelf hadden zo al hun twijfels.

In haar afweging heeft het bestuur het volgende meegenomen:

- Is het mogelijk 1,5 meter afstand te houden?
- Kunnen we bij de bar coronahygiëne garanderen?
- Hoe verstandig is het om een BBQ te organiseren in een tijd waar de restaurants maximaal dertig personen mogen ontvangen?
- Mogen we deze avond überhaupt wel organiseren omdat er waarschijnlijk meer dan 100 mensen komen?

Het antwoord op iedere vraag was negatief. Aan gezien we als bestuur uiteindelijk verantwoordelijk zijn, hebben we besloten dat we het risico te groot vinden en dat we de nazomeravond dit jaar niet door laten gaan. Natuurlijk bedanken wij de buurtbewoners die al veel werk verzet hadden om dit alles te organiseren. Hopelijk kunnen we volgend jaar weer wel zo'n mooie avond organiseren.

Wat dan wel?

Let op een mogelijke aankondiging rond zaterdag 4

juli. Als het niet regent zal er van 16.00 tot 18.00 uur een draaiorgel door de wijk rijden en daarbij komt een ijscokar van La Toscana. Kinderen tot en met twaalf jaar kunnen dan een gratis ijsje halen. Deze activiteit is geregeld en gaat zeker door.

Let op een mogelijke aankondiging rond zaterdag 4 juli. Als het niet regent kan er misschien een zogenaamd pop-up optreden zijn op het Buurtven van Rob, Ria, Ronnie & de Zippers! Iedereen die komt luisteren kan dan zijn/haar eigen stoeltje meebrengen en een koeltas met de eigen hapjes en drankjes. Dan hoeft er niemand bezorgd te zijn over hygiëne maatregelen, die neem je zelf. Vanzelfsprekend met de anderhalve meter afstand tot de buurtgenoten. Dit pop-up optreden is onder voorbehoud!

